

AEROSTIERII NOȘTRI ÎN RĂZBOIUL ÎNTREGIREI NEAMULUI.

Buna primire ce toată suflarea românească a făcut conferințelor mele la radio despre aviație - în particular despre aceia a războiului întregirei - și adâncă înțelegere dovedită de conducerea Societății de Radio-difuziune cu privire la înscrierea și participarea aviației în ritmul normal al vieții de Stat, justifică, iubiți ascultători, prezența mea din nou, astă seară, la microfon.

Am vorbit în conferințele trecute despre "aviația și aviatorii" noștri în războiul întregirii neamului" și v'ați putut face o idee despre eroismul lor nediscutat și nediscutabil; ca fost șef pe front al unei f.mari părți din aeronautica țării - zic înadins din aeronautică, nu numai aviație - nu pot să fiu nedrept cu o altă categorie de eroi, aerostierii, a căror activitate întru apărarea țării a fost admirabilă, admirabilă. Veți înțelege din cele ce urmează că spiritul de sacrificiu a acestor "rude sărace" ale sburătorilor poate fi așezat deasupra aceluia dovedit de sburători, pentru că dacă aceștia din urmă pot beneficia de apanaje materiale, omenști, ale acțiunii și ale mișcării, cei dintâi, prin pasivitatea lor în spațiu, prin lipsa de apărare personală și prin pasivitatea la care sunt supuși la asaltul atmosferei și la atacurile dușmanului, numai cu imagina Patriei în pericol înaintea lor și cu conștiința contribuției lor la salvarea ei ca unică directivă, nu sunt mai puțin eroi.

Inainte de a trece însă la citarea faptelor lor de eroism, voi rezuma în puține vorbe câteva date despre aerostație, tocmai pentru a facilita înțelegerea deplină a povestirii mele din astă seară.

Baloanele aflate în serviciu, în timpul războiului nostru aerian, erau de origine franceză, de tip Caquot. Azi ele se construiesc chiar la noi în țară de către însăși aerostația noastră prin specialiștii săi.

Deschid o paranteză pentru a arăta că inițiativa construirii la noi a celui dintâi balon captiv revine Căpitanului Scarlat Rădulescu azi Comandor, căruia trebuie să-i fim recunoscători de a fi făcut celor în drept dovada că prin nimic nu se poate justifica acea specifică lipsă de încredere în noi înșine de care suferim, acea "criză de încredere" de care vorbea atât de convingător și pe care o combătea atât de dârz acum câteva zile, cu ocazia unei cuvântări ocazionale, Ministrul Aerului, Dl. Inginer Caranfil.

Cubajul acestor baloane era de circa 900 m.c. hidrogen fabricat în cele 3 uzine mobile de hidrogen de cari dispuneam în campanie.

Înălțimea la care erau înălțate aceste baloane a variat, după nevoi, între 700 și 1.500 m.

Fixitatea relativă în spațiu a acestor baloane oferea marele avantaj al continuității observației aeriene - în contradicție cu avioanele la cari observația era discontinuă chiar în cursul aceluiaș zbor - și în plus permitea transmiterea permanentă, imediată și directă a informațiilor văzute la inamic, către toate comandamentele terestre prin mijlocul comunicației telefonice de care dispunea la bordul nacelei, în contradicție cu avionul care trebuia să înregistreze lucrurile văzute numai în clipa zborului, să ateriseze, să redacteze raportul și apoi prin diferite mijloace să ajungă dela aerodrom la comandamentul interesat.

Foloasele cele mai mari dela aerostație le-a tras însă artileria, pentru reglajele tirului bateriilor sale.

Zonele de vizibilitate ale aerostației au variat dela 6 km. pe timp închis până la 15 km. depărtare pe timp de bună vizibilitate.

De îndată ce ^obaterie intra în acțiune, ea era imediat reperată de observatorul din balon prin luminile dela gura tunurilor și prin fumul de plecare a proiectilelor. Am avut observatori cari după multă observație au ajuns ca după mărimea acestor lumini și fumuri unită cu importanța spargerii proiectilului, să poată deduce chiar calibrul pieselor inamice ce executau tragerea.

Pericolele meseriei de aerostier și observator în balon au fost f.mari. Mai întâi atmosfera. Când atmosfera era plină de electricitate, observatorul, prin intermediul căștii sale telefonice era electrocutat; în aceste momente nu mai puteai pune mâna pe nimic metalic, în nacelă; descărcările electrice în atmosferă incendiau imediat balonul prin scăpările de hidrogen prin supape, iar acelea mai puternice, produse între nori și balon, prin incendierea directă a învelișului balonului, pânza cauciucată, era apoi vântul puternic, furtuna, vijelia cari au ocazionat răsturnarea trăsurilor-macara de cari era înfășurat cablul de susținere, târârea lor pe o anumită distanță, cu cai cu tot, căci pe atunci ele erau cu tracțiune animală; azi sunt cu tracțiune mecanică.

Când vântul era mai tare, cablul însuși se rupea și balonul devenea liber luând în spațiu poziții periculoase, forma lui fiind studiată numai staționare în atmosferă nu și pentru navigație.

Venea apoi tirul nateriilor inamice cari, fuzant sau percutant, făceau tot ce le sta în putință pentru spargerea acestor ochi indiscreți cocoțați în văzduh și de persecuția cărora nu puteau scăpa în nici o clipă.

În fine, mai groasnic și mai impresionant ca toate, era atacul balonului de către avioanele dușmane cari prin gloanțe sau rachete incendiare atacau și transformau într'o gigantică tortă cei 900 m.c. hidrogen cari se precipitau vertiginos către sol.

În asemenea împrejurări nu rămânea observatorului decât un singur mijloc de salvare, parașuta, când aceasta funcționa bine, când vre-o coardă de-a ei nu se încurca în momentul părăsirii nacelei în vre-una din coardele acesteia, ori când - în fine - balonul incendiat nu se precipita cu totul sau numai limbi de foc din el, peste parașuta cu observatorul care se cobora mai încet către sol.

Vedeți deci, iubiți ascultători, riscurile groasnice ale meseriei și la aerostieri. Contra lor nu se putea lupta decât printr'o alegere de elemente cu aptitudini fizice speciale spre a putea rezista la oboseala indescritibilă a observațiilor aeriene cari uneori au fost chiar de 16 ore fără întrerupere de către acelaș observator, apoi calități morale superioare și în plus o pregătire profesională perfectă.

Iată pentru ce este drept, just, moral, să stimăm, să admірăm și să fim recunoscători față de aerostieri, în egală măsură ca și față de aviatori și să nu-i diferențiem prin nimic.

Tara a dispus în război, partea a II-a a sa, adică după stabilizarea frontului pe Siret și Carpați căci de această parte voiu vorbi, de 5 companii de aerostație, fiecare înălțând câte un balon.

Toate aceste 5 companii s'au găsit, alături de aviație, sub ordinele celui ce are cîntea de a vă grăi acum, în cele 2 mai importante acțiuni ale armatei I-a române, adică pregătirea ofensivei dela Nămolosa și Bătălia dela Mărășești.

Cu bagajul de cunoștințe teoretice, ca să zic așa, despre aerostație ce aveți acum, pot trece, iubiți ascultători, la faptele de eroism ale aerostierilor.

Voiu vorbi azi numai despre cele cuprinse în pregătirea ofensivei dela Nămolosa și cu voia Societății de Radio-difuziune, voiu expune într'o viitoare ședință, pe acelea din Bătălia dela Mărășești.

În ziua de 22 Junie 1917, Comp.2 Aerostație - sub comanda Lt.Vasiliu - ascensionează pentru întâia oară pe frontul Armatei I-a, în fața Nămolosei. Misiunea dată balonului a fost aceea de a face recunoașteri în vederea tragerilor cu grupul de Nord al artileriei grele.

Informații de apariția pe front a baloanelor noastre, inamicul din fața noastră a căutat din primul moment să intimideze aerostierii. De aceea de-abia ascensionat la orele 8 dimineața la 800 m. înălțime, balonul este atacat după 30' de la ascensiunea sa de un avion inamic care la adăpostul unor nori sosește aproape nevăzut până deasupra balonului și aci cu cartușe incendiare îi dă foc. Într-o clipă, masa celor 900 m.c. de hidrogen se transformă într-o torță gigantică care se precipită vertiginos la sol. Observatorul, unul din cei mai calmi oameni ce mi-a fost dat să întâlnesc, Lt.Demostene Rally - azi magistrat distins la Tribunalul de Mehedinți, se salvează cu parașuta. Rally are marele merit și deosebita cinste de a fi întâiul om din țara noastră care s'a aruncat cu parașuta. Gândiți-vă bine, a executat un asemenea gest fără exemplul nimănui, fără a putea face acel omenesc raționament al celor ce s'au găsit mai târziu în nevoia de a utiliza parașuta : "Apoi dacă cutare camarad a făcut-o și a scăpat cu bine, de ce să n'o fac și eu ?" Fapta aceasta și remarcabila sa activitate aeriană din tot timpul campaniei au asigurat lui Rally decorarea cu Steaua României cu panglica de Virtute Militară, Înaltul ordin Virtutea Aeronautică și în plus Meritul Englez.

A doua zi dimineața, prin înlocuirea balonului incendiat cu un altul nou, compania 2-a crescută la Școala cea bună, ridică mănua aruncată de aviația dușmană și ascensionează din nou, cu același observator Rally, se impunea, și continuă misiunea întreruptă.

Aerostația a fost ^{un} prețios auxiliar al artileriei grele pentru reglajul tirului bateriilor sale. Datorită competenței și devo-

tamentului împins până la sacrificiu al ofițerilor aerostieri și observatorilor din balon, tirul bateriilor noastre ajunsese atât de precis, încât exasperase inamicul din fața Nămolosei care credea că aerostația noastră ar fi franceză sau japoneză și dăduse instrucții pentru verificarea acestei bănueli. De aceea atacul avioanelor dușmane asupra fiecăruia din cele 5 baloane ce ascensionau în cadrul aeronauticei mele s'a întetit progresiv ajungând până la 3 și 4 pe zi de balon.

În ziua de 5 Iulie 1917, activitatea Comp.III aerostație a fost în deosebi de prodigioasă; ascensionat la orele 4 dimineața, balonul a stat de veghe până la 9 seara cu o întrerupere de 20 minute la orele 1 din zi, pentru înlocuirea Lt.observ.Vitzu cu alt observator, Lt.Aurel Cristescu. Misiunea acestuia era un reglaj asupra celebrului reduit inamic din satul Gârlești de dincolo de Siret. Concentrat cu tot creierul și sufletul său asupra observației tirului artileriei noastre și dirijarea lui până la încadrarea completă a țintei inamice, inimosul nostru observator are impresia că o fluerătură de glonț i-a trecut pe lângă ureche; dar ocupat cu reglajul nu-i dă atenție; iată însă că a 2-a, a 3-a, a 10-a șuerătură și abia atunci și-a dat seama că este atacat de un avion inamic. Instinctiv el ridică pușca mitralieră pe margina nacelei gata să se apere. În același timp, venind dinspre Blehani, Albastrosul inamic de pradă cu crucile negre pe el își face apariția și la 20-30 m. deschide focul asupra balonului. Duelul dintre cele 2 mitraliere a început macabra melodie la care se adaugă, în clipa următoare, mitralierele de jos ce constituiesc apărarea terestră apropiată a balonului. Modul cum s'a prezentat pentru atac avionul dușman venind într'un sbor orizontal în loc să vină, ca de obicei, dela mare înălțime în picaj la verticală asupra balonului, tirul dela 20 metri și tenacitatea pusă de pilotul inamic, au dat tuturor celor ce au urmărit acest atac, aspectul unei adevărate

dorințe de sinucidere; aveam a face, desigur, cu un pilot nou, proaspăt sosit pe front, fire desperată ori cazul unei clasice pierderi a capului. Norocul însă l'a ajutat căci a putut scăpa ne-lovit și a luat drumul liniilor sale.

În nacela balonului situația era însă critică căci din cauza trepidațiilor produse de pușca mitralieră a bordului atât altimetrul care-i indica înălțimea cât și microfonul telefonului care-l lega cu solul s'au defectat. Defectarea telefonului era în particular de periculoasă căci numai prin telefon este informat observatorul - ca urmare a unui atac aerian - dacă balonul este sau nu incendiat și dacă, drept urmare, el trebuie să sară cu parașuta; a aștepta sărirea cu parașuta în momentul când însuși observatorul din nacelă vede balonul arzând, este prea târziu.

În această situație, observatorul nostru, unul din sufletele cele mai alese pe care am cunoscut, cu un calm care a uimit pe toți cei de jos, a încălecat nacela, a scos picioarele în afara ei gata să sară. Între timp însă balonul începuse a fi coborât și înălțimea necesară coborârei era către sfârșitul ei. De aceea în poziția în care se afla a avut tăria de a aștepta. A fost cea mai lungă și mai chinuitoare așteptare din viața eroicului camarad dela bordul nacelei. După zece minute - durata boborârei - balonul a ajuns la sol. Steaua fericită a observatorului și - adăugă el - "rugăciunile bunei mele măicuțe aflată aproape în agonie aci în București" l'au scăpat de cele două riscuri. La examinare se constată că balonul primise vre-o 10 gloanțe de mitralieră și că din fericire nu a luat foc. Imediat reparat, balonul este reînălțat cu același observator.

Calmul și eroicul observator aerian, Lt. Aurel Cristescu, de atunci, căpitan de rezervă azi, Director în Ministerul Instrucției Publice a fost recunoscut de toți camarazii și șefii săi cari, toți, continuă a-l avea în înaltă stimă, iar Steaua României cu panglica de

Virtutea Militară și Inaltul ordin al Virtuții Aeronautice, constitu-
esc răsplățile ce i s'au rezervat de Regele Țării.

În dimineața zilei de 7 Julie 1917, 2 avioane germane de
vânătoare aduse special - am aflat-o chiar dela unul din piloții lor
doborât la noi - direct după frontul francez ca specialiști în atacul
baloanelor, atacă întreaga serie de 5 a baloanelor mele. Primul atacat
este balonul Comp.IV-a comandată de Căpitanul Petrescu, azi inginer-șef
în cadrele Ministerului de Lucrări Publice, însă fără rezultat. La
balonul Comp.III-a de sub comanda celui mai ilustru din șefii aerosta-
ției, Lt.Scarlat Rădulescu, azi Comandor Sc.Rădulescu, fost până la 1
Octombrie a.c. Directorul Aviației Civile, rezultatul este deasemenea
nul. Balonul Comp.V-a de sub comanda regretatului Cpt.rez.Vasile
Iliescu este găurit de tirul mitralierelor avioanelor, dar nu incendiat.
Hidrogenul eșind vertiginos prin acele găuri, balonul începe a scoborâ
precipitat. Prudent, observatorul aflat în balon, Lt.Aurel Secărescu,
azi Comandor, sare cu parașuta și sosește fără incident la sol. Reparat
și ramuflat imediat cu hidrogen, balonul este din nou urcat, cu acelaș
observator, 30' mai târziu. Bravo, Bravo !

Urmează la rând balonul Comp.II-a comandată în acel moment
de Lt.rez.Mihalache, azi inginer invalid la C.A.M., balon care, din
nefericire este incendiat. Observatorul din nacelă, Lt.Mihail Mihalcea,
azi distinsul arhitect al cărui lucrări sunt atât de cunoscute, reușește
a se salva cu parașuta în condițiuni epice, căci puțin a lipsit ca
parașuta să nu fie strivită sub masa de foc balonului. Pentru curajul
său ca și pentru întreaga sa activitate aeriană, Mihalcea a fost răs-
plătit cu Inaltul ordin al Virtuții Aeronautice, cu Steaua României și
cu Meritul Englez.

Dar frontul baloanelor noastre se prelungește dela Maxineni
spre Sud-Est până la Galați, prin frontul baloanelor Armatei VI-a ruse.
Ele sunt atacate la rândul lor și trei din ele sunt incendiate; obser-

vatorii sar cu parașutele respective cari nedeschizându-se, nefericiții s'au transformat în 3 mormane de oase și carne sfârtecată.

Marile servicii aduse de mica dar vajnica aerostație a țării noastre au fost recunoscute de toate comandamentele cari au utilizat baloanele și mulțumirile și admirația beneficiarilor nu i-au fost precupețite. Dar dacă aceste manifestații nu ne miră venind dela ai noștri pentru ai noștri, ele vă vor uimi, desigur când veți afla că activitatea și eroismul aerostierilor noștri au găsit admiratori la aliații noștri ruși, "niet aliat, protiector" cum ziceau ei, chiar în faza în care bolșevizarea ajunsese și se încuibase pe frontul unităților rusești din țara noastră. Povestirea ce urmează mi se pare edificatoare:

Compania IV-a aerostație de sub comanda Căpitanului Petrescu, sălăgluia pe front la extrema sudică a frontului Armatei I-a română și se învecina, la stânga sa, cu sectorul aerostației rusești a cărui baloane fuseseră distruse, am arătat-o adincoarea. Activitatea companiei noastre, atacurile suportate de ea, baloanele sale lovite, scoborâte și mai ales îndârjirea și hotărârea de a le repara, înlocui și în orice caz reînălța pentru a retrăi din nou aceleași suferințe, au entuziasmat până și pe rușii bolșevizați cari, o știți, refuzau a mai lupta și a căror țintă era numai înapoierea în Rusia. A entuziasmat, zic, și drept urmare sovietul bolșevic al frontului a hotărât - cu toate protestele companiei noastre - să întărească apărarea antiaeriană a acesteia cu un număr mare de mitraliere antiaeriene din cele mai perfecționate și în plus câteva tunuri anti-aeriene. De aceea, când în ziua de 10 Iulie 1917, avionul inamic atacă balonul 4, un foc năprasnic îl ia în primire de jos și rănindu-l în scoate din luptă și îl obligă să ateriseze, din nefericire, în liniile sale. Dar iată că un fenomen foarte curios se produce : în văzul tuturor balonul nostru care fusese atacat devine deodată, în primele 2 secunde, mic, mai mic, tot mai mic... Numai în secunda a 3-a și-au dat seama toți că devenit

liber prin secționarea cablului de către un glonț de mitralieră, balonul nostru s'a înălțat brusc dela cele câteva sute de metri ce avea, la peste 2.000 m. Cum vântul sufla dela noi spre inamic, balonul se dirija precipitat spre dușmanul din fața noastră ceea ce era o mare nefericire, nu pentru un material pierdut și nici chiar pentru dispariția ofițerului observator aflat în nacela balonului - eram doar cu toții pregătiți sufletește la soarta ce ne pândea în meseria noastră - dar pentru că pe planșeta nacelei se găseau amplasamentele întregului grup din stânga a artileriei românești, document care căzut în mâinile inamicului ar fi însemnat distrugerea întregii noastre artilerii grele din partea locului.

Emoția nu a durat însă decât un minut căci iată, deodată, un punct alb apare sub nacelă, punct care se scoboară și care se mărește din ce în ce : observatorul sărise cu parașuta. În clipa următoare, balonul însuși se oprește brusc din traiectoria sa, are un moment de tălăzuire în spațiu și vertiginos cade la pământ în liniile noastre, din fericire, nu departe de locul în care a ajuns și observatorul.

Acum de-abia își dau seama toți cei ce asistă la acest spectacol de drama eroică ce se petrecuse timp de 2 minute : în loc de a-și salva viața din prima clipă sărind precipitat cu parașuta, observatorul din balon apreciază că documentația ce are în nacelă este mult mai prețioasă decât viața sa și drept urmare se hotărăște a aduna întâi acest material, a-l lua cu sine pentru a nu-l lăsa să cadă la inamic și numai apoi, cu riscul de a nu mai putea ajunge la sol în bunele condițiuni ale primei secunde, numai apoi, zic, se decide a se arunca în parașută, după ce mai întâi a tras puternic de coarda de rupere în aer a balonului.

Rezultatul l'ați ghicit deja : observatorul cu parașuta și documentele sale și însuși balonul cu nacela sa, au căzut în liniile noastre în imediata apropiere a primelor tranșee românești, asupra

cărora artilerie inamică a deschis imediat un foc ucigător.

Dumnezeul credinței noastre a voit ca om și material să scape neatinși. Eroul povestirii mele nu este altul decât Locot.de rez. Dan Bădărău, azi profesor universitar la Iași, feciorul Vulturului Moldovei, regretatul mare patriot care a fost Alexandru Bădărău.

Pe măsură ce timpul trecea și momentul atât de așteptat al atacului dela Nămolcasa se apropia - moment care era sortit să nu vină niciodată, am expus-o în conferința mea la radio din ziua de 6 Aug.a.c. tirul artileriei inamice se întetă și focul său era tot mai ucigător. Cu toată activitatea remarcabilă a artileriei noastre care pe baza fotografiilor aeriene și a reglajului tirului prin avion avea mijlocul de a reduce la tăcere, la momentul voit, pe acelea din bateriile dușmane cari se întreceau cu gluma - ca să zicem așa - ne dădeam cu toții seama că mai sunt o serie de baterii a căror amplasamente nu fuseseră descoperite nici chiar de avioane, deoarece atât ele cât și toate pistecele ce conduceau la ele erau perfect camuflate de inamic. Nu rămânea decât un singur mijloc pentru a le descoperi : a fi surprinse în acțiune, adică în timpul unui tir al lor. Dar cum să le surprinzi în acțiune când ele încetau focul de îndată ce un avion apărea sau un balon de-al nostru de înălța ?

Această pasivitate voită ar fi fost desigur părăsită în clipa asaltului general pe care dușmanul din față îl aștepta cu groază, am arătat-o în una din precedentele mele conferințe. Acesta fiind deci singurul mijloc de a descoperi bateriile inamice ce nu puteau fi surprinse în acțiune și cari deci nu erau contrabătute de artileria noastră, Comandamentul Corpului de Armată a hotărât a declanșa un atac fals, un atac simulat, care să dea impresia că s'a trecut la atacul general.

Celebra Comp.III de Aerostație de sub comanda ilustrului său șef Căpitanul Scarlat Rădulescu fusese afectată pentru această operațiune la diviziile 13 și 14 drept companie de însoțire. Pentru surprinderea în acțiune a bateriilor inamice, șeful unității, perfect cunoscător al elementelor sale, însărcinează pe acela ce cu drept cuvânt poate fi numit "asul observației din balon", vreau să numesc pe Locot.Mihail Vitzu, observatorul care a terminat războiul cu 182 ore de ascensiuni adică numărul cel mai mare dintre toți sburătorii în balon, și alegerea șefului unității a fost bună căci atacul fals i-a dat ocazia de a descoperi, de a surprinde în acțiune, deci de a le fixa amplasamentul, la nu mai puțin de 14 baterii inamice.

Faptul raportat diviziilor și Corpului de Armată, produce emoție și nu este crezut. Comandantul companiei este pus să verifice știrea prin ascensiune împreună cu observatorul citat; Căpitanul Sc. Rădulescu confirmă știrea.

Principele Moștenitor, A.S.R.Principele Carol, azi Suveranul Țării, aflat pentru operația acestui atac fals la Comandamentul Corp. de Armată, hotărăște a face o verificare nouă a vestii adusă de aerostație, de data aceasta prin aviație. A.S.R. îmi dă telefonic ordinul de a face să se execute o fotografie aeriană la verticală a amplasamentelor de baterii noui descoperite. O oră mai târziu verificarea se făcuse prin avion și fotografiile acestuia au confirmat întocmai cele afirmate de aerostație. Atunci, Moștenitorul Tronului apreciind marele serviciu adus de Locot.Vitzu, îl decorează "proprio mottu" cu ordinul "Steaua României" cu spade. Cu aceeași decorație și în plus cu înaltul ordin al Virtuții Aeronautice a fost decorat și Comandantul Companiei, Căpitanul Scarlat Rădulescu.

Calmi, flegmatici, disprețuitori ai pericolului, stoici în înțelesul antic al cuvântului, suflete tari cu adevărat, toți aerostierii și toate faptele lor ar trebui citate, dacă bunăvoința Domniilor Voastre nu ar trebui menajată și dacă - drept urmare - timpul afectat

acestor conferințe nu ar fi limitat. Cer totuși îngăduința de a adăuga la numele citate deja pe următorii : Căpitanul Munteanu decorat cu Coroana României cu panglia de Virtutea Militară; Locotenentii Vitzu, Strișcă și Atanasiu, toți decedați; apoi Lt. Petrof decorat cu "Steaua României" cu panglica de Virtutea Militară; Locot. Ghirgiu, distinsul magistrat cu rang de Consilier ^{de/}azi, decorat cu înaltul ordin al Virtuții Aeronautice; Lt. Șerbănescu, azi comandor, decorat cu Coroana României cu panglică de Virtutea Militară și înaltul ordin al Virtuții Aeronautice; S. Lt. Gârleanu decorat cu aceleași ordine; S. Lt. Fundățeanu, azi inginer în Ministerul Finanțelor decorat cu Coroana României cu panglica de Virtutea Militară.

Elevii de Școală Militară, Zadik, Crivăț și Șelesc, crescuți de tineri la Școala Eroismului, decorați însă de atunci cu Bărbăție și Credință cu spade, azi toți cu gradul de Căpitan, apoi Plotonierul Costin Sturdza, excelentul publicist de azi, decorat cu Virtutea Militară de Răsboi; Plot. Solomon Dragu, decorat cu același înalt ordin; Plotonierii Schor și Pârvulescu, decorați cu Bărbăție și Credință cu spade și alții.

Așa ~~xxx~~ au fost acești eroi, anonimi până azi pentru Dvs. iubiți ascultători și vechiul lor șef de pe front cu care împreună a cunoscut toate durerile și toate bucuriile, toate înălțările și coborârile, toate sacrificiile și toate eroismele lor, a crezut că după 20 de ani de anonimat modestia lor va suferi mai puțin și făcând act de justiție civică i-a livrat, precum am făcut, recunoștinței țării.

Doamnelor și Domnilor, Bună seara.